

Sygn. akt II Ka 890/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk
Sędziowie:	SSO Marek Manowiec SSO Agnieszka Karłowicz (spr.)
Protokolant:	po.sekr.sąd. Kinga Ambroziak vel Mrozowicz

przy udziale Prokuratora Jakuba Pogorzelskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2022 r.

sprawy **M. U.**

oskarżonego z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 8 września 2021 r. sygn. akt II K 305/21

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że obniża wobec oskarżonego

M. U. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczony w pkt III wyroku do 1 (jednego) roku;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. Z. reprezentującej pokrzywdzonego D. Z. 840 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 400 złotych tytułem częściowej opłaty, zwalniając od pozostałej części kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 890/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z 8 września 2021 r. sygn. akt II K 305/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	<i>zmiana</i>
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:</p> <p>1. naruszenie art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną, całkowicie nieuzasadnioną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, sprzeczną z doświadczeniem życiowym, która miała wpływ na dokonanie nieprawidłowej oceny stanu faktycznego w sprawie, a w szczególności:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

a) uznanie, że brak uprawnień D. Z. do kierowania pojazdami mechanicznymi pozostaje bez znaczenia dla zaistnienia przedmiotowego wypadku (str. 9 uzasadnienia wyroku), w sytuacji gdy pokrzywdzony nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami nie powinien był poruszać się do drogi publicznej w dniu 25 września 2020r., nie posiadał odpowiedniej wiedzy co do techniki i bezpieczeństwa jazdy, a co za tym idzie w znacznym stopniu przyczynił się do zaistniałego zdarzenia poprzez niezachowanie wymaganej od uczestników ruchu drogowego szczególnej ostrożności;

b) uznanie, że brak zapiętych przez D. Z. pasów bezpieczeństwa pozostaje bez znaczenia dla zaistnienia przedmiotowego wypadku (str. 9 uzasadnienia wyroku), w sytuacji w której kierujący pojazdem samochodowym wyposażonym w pasy bezpieczeństwa jest obowiązany korzystać z tych pasów podczas jazdy, zaś ich zapięcie w sposób znaczny wpłynęłoby na rozmiar obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego wskutek zdarzenia z dnia 25 września 2020 r., co ukazuje, iż pokrzywdzony nie posiadał wiedzy wymaganej od uczestników ruchu drogowego i znacznie przyczynił się do rozmiaru doznanych obrażeń zwłaszcza, iż w opinii J. R. (1), której Sąd dał wiarę w całości wprost zostało wskazane, iż „Gdyby opiniowany (tj. D. Z.) w chwili uderzenia był zapięty w pas bezpieczeństwa najprawdopodobniej doszłoby jedynie do urazu powłoki klatki piersiowej a w skrajnym dynamicznie przypadku do złamania żeber lub (i) mostka oraz

do stłuczenia powłoki brzusznej. Takie obrażenia ciała skutkowałyby rozstrojem zdrowia trwającym dłużej od 7 dni";;

c) uznanie za wiarygodną jedynie opinię T. S. - biegłego z zakresu eksploatacji pojazdów samochodowych, maszyn i urządzeń oraz rekonstrukcji kolizji, wypadków i zdarzeń drogowych,

zaś uznanie opinii rzeczoznawców samochodowych P. J. oraz P. K. za niewnoszącą istotnych informacji odnośnie przedmiotowej sprawy oraz niepodważającą wniosków formułowanych przez biegłego T. S., w sytuacji gdy wnioski sformułowane w obu tych opiniach różnią się diametralnie co do ustalenia odpowiedzialności oskarżonego oraz przyczynienia się pokrzywdzonego do zaistniałego zdarzenia, co powinno znacznie wpłynąć na ustalenie stopnia winy oskarżonego, a co zostało całkowicie pominięte przez Sąd I instancji, a jednocześnie Sąd pierwszej instancji w ogóle nie wyjaśnił dlaczego opinia prywatna złożona przez obronę, a sporządzona przez dwóch biegłych sądowych wpisanych na listę biegłych sądowych Sądu Okręgowego

w Warszawie, nie wniosła istotnych informacji odnośnie przedmiotowej sprawy, podczas gdy wynika z niej, iż D. Z. poruszał się ze znacznie większą prędkością niż dozwolona, bowiem ok. 120 km/h, a po drugie, iż gdyby D. Z. poruszał się z dozwoloną prędkością 90 km/h, to uwzględniając moment, w którym rzeczywiście zaczął hamować, zdążyłby wyhamować i nie doprowadzić do wypadku z oskarżonym;

d) rozpatrzenie wyłącznie na niekorzyść oskarżonego okoliczności,

iż M. U. jest zawodowym kierowcą pojazdów mechanicznych, w sytuacji gdy okoliczność ta powinna zostać rozpatrzona na korzyść oskarżonego z uwagi na brak dowodów świadczących o obniżonych umiejętnościach oskarżonego w zakresie prowadzenia pojazdów, co w dotychczasową niekaralnością przemawia za zachowaniem przez oskarżonego wymaganej ostrożności przy wykonywaniu manewru skrętu w lewo podczas zdarzenia drogowego mającego miejsce w dniu 25 września 2020 r.,

e) stwierdzenie, iż z zeznań świadka L. L.

(k. 190v, 273v - 274v) wynika, że nie było przeszkód, żeby wjechać na teren budowy, wjazdu był utwardzony (str. 4 uzasadnienia wyroku), w sytuacji w której świadek ten podczas przesłuchania w dniu 6 lipca 2021 r. wskazał, że nie interesował się wjazdem na teren budowy i nie wiedział w jakim dokładnie stanie był wjazd w momencie wypadku, wskazując jednocześnie na różnicę pomiędzy nawierzchnią drogi publicznej, a wjazdu na budowę, co potwierdza okoliczności podnoszone przez oskarżonego w złożonych przez niego wyjaśnieniach,

f) nieuwzględnienie przy wyrokowaniu wyjaśnień złożonych przez oskarżonego i uznanie, że zgromadzone w sprawie dowody nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że oskarżony zlekceważył zasady ruchu drogowego, nienależycie obserwował drogę i wymusił pierwszeństwo przejazdu na pokrzywdzonym (str. 6 uzasadnienia wyroku), w sytuacji gdy w materiale

dowodowym zgromadzonym w sprawie brak jest dowodów zaprzeczających wyjaśnieniom oskarżonego i jednoznacznie wskazujących na naruszenie reguł ostrożności przez oskarżonego, bowiem chociażby brak jest jakichkolwiek bezpośrednich świadków zdarzenia, co bezpośrednio wpływa na ustalenie stanu faktycznego w sprawie,

2) naruszenie art. 201 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez brak wyjaśnienia sprzeczności istniejących pomiędzy dwoma opiniami znajdującymi się w aktach sprawy, które to sprzeczności nie zostały wyjaśnione w toku złożenia uzupełniającej opinii ustnej przez biegłego T. S., podczas gdy ustalenie stopnia przyczynienia się poszkodowanego do zaistniałego w dniu

25 września 2020 r. wypadku oraz stopnia zawinienia oskarżonego jest kluczowe dla przypisania ewentualnej odpowiedzialności karnej M. U. i winno zostać należycie ustalone,

3) naruszenie art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 410 kpk

w zw. art. 4 kpk poprzez brak zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy i oparcie rozstrzygnięcia na niepełnym materiale dowodowym, w sytuacji gdy Sąd I instancji nie ustalił w jakikolwiek sposób zachowania pokrzywdzonego oraz jego ewentualnego wpływu na przyczynienie się do powstania zdarzenia z dnia

25 września 2020 r., podczas gdy już tylko z opinii J. R. (1), której Sąd dał wiarę w całości wprost wynika, iż „Gdyby opiniowany (tj. D. Z.) w chwili uderzenia był zapięty w pas bezpieczeństwa

najprawdopodobniej doszłoby jedynie do urazu powłoki klatki piersiowej a w skrajnym dynamicznie przypadku do złamania żeber lub (i) mostka oraz do stłuczenia powłoki brzusznej. Takie obrażenia ciała skutkowałyby rozstrojem zdrowia trwającym dłużej od 7 dni". Sąd I instancji zupełnie zlekceważył, iż ocena prawidłowości zachowania pokrzywdzonego ma bardzo istotne znaczenie w perspektywie odpowiedzialności karnej oskarżonego, bowiem niekiedy współprzyczynienie się innej osoby (w tym pokrzywdzonego) do wypadku komunikacyjnego może mieć tak istotne znaczenie, że może prowadzić do zmniejszenia zakresu odpowiedzialności innej osoby, a czasami wręcz do wyłączenia tej odpowiedzialności,

a w konsekwencji błęd w ustaleniach faktycznych, polegający na tym, że:

a) pokrzywdzony bezpośrednio przed wypadkiem poruszał się z prędkością około 94,3 km/h, podczas gdy w rzeczywistości prędkość ta wynosiła około 120 km/h,

b) bezpośrednią przyczyną wypadku było wymuszenie przez oskarżonego pierwszeństwa przejazdu na kierowcy samochodu marki F. (...), podczas gdy jak zostało to ustalone w opinii prywatnej bezpośrednią przyczyną wypadku była nadmierna prędkość z jaką poruszał się pokrzywdzony i brak uprawnień do kierowania pojazdami, a w konsekwencji brak właściwych umiejętności ku temu,

c) pokrzywdzony D. Z. nie przyczynił się do zaistniałego wypadku

i jego skutków, podczas gdy kierując pojazdem bez uprawnień, a zatem bez niezbędnej wiedzy i kwalifikacji, bez właściwego przeszkolenia i bez zapiętych pasów bezpieczeństwa znacznie przyczynił się do rozmiarów doznanych przez siebie obrażeń, co wynika z treści opinii J. R. (2). Tymczasem zachowanie pokrzywdzonego jest istotne zarówno dla oceny stopnia winy sprawcy przestępstwa, jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu.

W sytuacji nieuznania przez Sąd odwoławczy powyższych zarzutów obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę prawa materialnego w zakresie zakwalifikowania czynu przypisanego oskarżonemu jako występku z art. 177 § 2 kk zamiast z art. 177 § 1 kk z uwagi na znaczące przyczynienie się pokrzywdzonego do doznanych przez niego obrażeń, które to przyczynie nie może obciążać oskarżonego. Przyczynienie się do wypadku przez współuczestnika ruchu drogowego, winno być uwzględnione jako działające na korzyść sprawcy przy kształtowaniu charakteru i rozmiaru odpowiedzialności karnej, zwłaszcza zaś wtedy, gdy owe przyczynienie się jest znaczne. Jak bowiem wynika z niekwestionowanej opinii J. R. (1), której Sąd dał wiarę w całości, „Gdyby opiniowany (tj. D. Z.) w chwili uderzenia był zapięty w pas bezpieczeństwa najprawdopodobniej doszłoby jedynie do urazu powłoki klatki piersiowej a w skrajnym dynamicznie przypadku do załamania żeber lub (i) mostka oraz do stłuczenia powłoki brzusznej. Takie obrażenia ciała skutkowałyby rozstrojem zdrowia trwającym

dłużej od 7 dni". Powyższe winno zatem skutkować przyjęciem kwalifikacji czynu z art. 177 §1 kk.

2) rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary, środka karnego i nawiązki, oraz wymierzenie ich z naruszeniem art. 53 § 1 k.k., z uwagi na znaczne i znaczące przyczynienie pokrzywdzonego do zaistniałych u niego obrażeń co ma istotne znaczenie zarówno dla oceny stopnia winy sprawcy, jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Ma także znaczenie dla właściwego doboru reakcji karnej ze względów szczególnoprewencyjnych i ogólnoprewencyjnych. Jak bowiem wynika z niekwestionowanej opinii J. R. (2), której Sąd dał wiarę w całości, „Gdyby opiniowany (tj. D. Z.) w chwili uderzenia był zapięty w pas bezpieczeństwa najprawdopodobniej doszłoby jedynie do urazu powłoki klatki piersiowej o w skrajnym dynamicznie przypadku do załamania żeber lub (i) mostka oraz do stłuczenia powłoki brzusznej. Takie obrażenia ciała skutkowałyby rozstrojem zdrowia trwającym dłużej od 7 dni". Jednocześnie orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wobec oskarżonego, który od wielu lat jest zawodowym kierowcą pozbawi go możliwości wykonywania pracy, a tym samym pozbawi go środków do życia oraz do uiszczenia nałożonych przez Sąd obowiązków finansowych.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Zarzuty obrońcy oskarżonego okazały się zasadne o tyle, o ile doprowadziły do złagodzenia i obniżenia wymiaru środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonego w pkt III zaskarżonego wyroku do 1 roku.

W pozostałym zakresie Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów obrońcy oskarżonego o czym szerzej poniżej.

Dla skuteczności zarzutu obrazy art. 7 kpk konieczne jest wykazanie przez skarżącego, jakich konkretnie uchybień w procesie oceny poszczególnych dowodów dopuścił się Sąd pierwszej instancji. Omawiany zarzut nie może sprowadzać się tylko do tego, że autor apelacji zakwestionuje sposób oceny określonych dowodów tylko dlatego, że wynik tej oceny nie jest korzystny dla strony skarżącej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 lipca 2019 r. II AKa 8/19).

W niniejszej sprawie obrońca oskarżonego nie może skutecznie zarzucić obrazy naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 7 kpk, art. 410 kpk skoro Sąd Rejonowy w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu (poza okolicznościami związanymi z brakiem zapięcia pasów bezpieczeństwa przez pokrzywdzonego). Sąd pierwszej instancji ustosunkował się do wszystkich dowodów zebranych w sprawie, mając w polu widzenia określone między nimi rozbieżności

w szczególności w zakresie opinii biegłego oraz opinii prywatnej złożonej przez obrońcę oskarżonego i stanowisku swemu dał wyraz w poprawnym i zasługującym na pełną aprobatę uzasadnieniu. Okoliczność, iż z taką oceną zgromadzonych w sprawie dowodów oskarżony

się nie zgadza nie oznacza jeszcze, że w toku postępowania doszło do naruszenia przepisów art. 7 kpk i art. 410 kpk. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 12 lutego 2016 r. sygn. akt III KK 20/16, z dnia 19 lutego 2014 r. sygn. akt II KK 17/14 wyraził stanowisko, które w pełni podziela Sąd Okręgowy, iż dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi bowiem naruszenia wyżej wskazanych przepisów kpk.

Wywody apelującego w zakresie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i podnoszone przez niego okoliczności okazały się chybione.

Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że w okolicznościach sprawy fakt, iż pokrzywdzony nie miał uprawnień do kierowania pojazdem ani zapiętych pasów bezpieczeństwa nie ma znaczenia wobec prawidłowych ustaleń, iż to oskarżony jest sprawcą zdarzenia, a główną przyczyną było naruszenie jednej z podstawowych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego-udzielenia pierwszeństwa przejazdu.

Nawet nie posiadając uprawnień do kierowania, każdy przeciętny uczestnik ruchu drogowego sensu largo zna podstawowe oznakowanie, jak również zasady bezpieczeństwa

ruchu drogowego. Pokrzywdzony zapewne był uczestnikiem ruchu drogowego jako pieszy, wobec tego z pewnością znał oznaczenia stosowane na drodze. Analiza zebranych dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego nie wskazuje, aby sposób poruszania się pokrzywdzonego na drodze wskazywał na naruszanie zasad bezpieczeństwa, prowadzenie pojazdu w sposób wskazujący na brak elementarnych zasad ruchu drogowego. Wobec podzielnia opinii biegłego T. S. nie można również przyjąć, aby pokrzywdzony przekraczał dozwoloną prędkość w sposób mający wpływ na zaistnienie zdarzenia (pkt 1a). Należy jednoznacznie podkreślić, co w pomija obrońca oskarżonego, iż to oskarżony wymusił pierwszeństwo przejazdu w trakcie wykonywania manewru skrętu w lewo i doprowadził do zderzenia z pojazdem marki F. (...), co wynika z opinii biegłego głównej oraz ustnej uzupełniającej jak również wyjaśnień oskarżonego - po rozpoczęciu manewru skrętu w lewo, przodem pojazdu przekroczył oś jezdni, następnie zatrzymał się w celu załączenia blokady i w tym momencie doszło do uderzenia przez pojazd marki F. (...), kierowany przez pokrzywdzonego D. Z.. Oskarżony w dniu 12 marca 2021 r. w toku postępowania przygotowawczego przyznał, że po przekroczeniu osi jezdni i zatrzymaniu pojazdu w celu załączenia blokady nie obserwował co dzieje się na drodze - „(...) Zacząłem skręcać w lewo. Zobaczyłem, że wjazd jest wąski, zatrzymałem się przekraczając oś jezdni, włączyłem napędy w samochodzie i spojrzałem w

lewo tam gdzie miałem skręcić, usłyszałem pisk opon.” (k. 176).

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy podkreśla, iż w niniejszej sprawie przy ocenie przedmiotowego zdarzenia oraz zachowania obu uczestników pierwszorzędne znaczenie miały opinie biegłego sądowego zarówno pisemna, jak i ustna uzupełniająca oraz wyjaśnienia oskarżonego zakresie, w jakim pokrywały się z ustaleniami poczynionymi przez biegłego sądowego. Opinia prywatna przedłożona w niniejszej sprawie mogła zostać uwzględniona jedynie o tyle, o ile znajdowała potwierdzenie w opiniach biegłego sądowego o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia.

Zeznania świadków - B. K.,

Ł. C., A. Ł., L. L. niewiele wniosły do sprawy, ponieważ wszyscy zeznający w sprawie świadkowie nie widzieli momentu zderzenia obu pojazdów oraz ich położenia bezpośrednio po wypadku będąc albo strażakami OSP (świadek B. K., Ł. C.) bądź znajdowali się na terenie budowy (A. Ł., L. L.) w odległości od 100- 200 m od miejsca wypadku, a po przybyciu na miejsce zdarzenia niezwłocznie zajęli się udzielaniem pomocy pokrzywdzonemu. W trakcie rozpoczętej akcji ratunkowej przez świadków oskarżony wycofał pojazdem ciężarowym w celu umożliwienia udzielenia pomocy pokrzywdzonemu zakleszczonego w pojeździe. Wnioski opisane powyżej zostały również prawidłowo wyartykułowane przez Sąd pierwszej instancji, a ocena dowodów zeznań poszczególnych świadków prawidłowa. Świadek L. L. wskazał, że nie wiedział jaki był dokładnie wjazd w momencie wypadku (k.274), ale pełna analiza zeznań tego świadka wskazuje, że opisał

wygląd tego wjazdu i brak utrudnień w postaci innych pojazdów wjeżdżających na teren budowy. Nawet gdyby takie utrudnienia były, to oskarżony najpierw powinien się upewnić, że ma możliwość wykonania manewru skręt w lewo, a dopiero potem wykonać ten manewr.

Z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż dojeżdżając do placu budowy pojazdem ciężarowym z ładunkiem, zatrzymał się, podjął próbę oceny sytuacji na drodze w zakresie możliwości bezpiecznego wykonania manewru skrętu w lewo (który finalnie okazał się nieskuteczny), następnie przejechał oś jezdni przodem ciągnika siodłowego zatrzymując się na przeciwnym pasie ruchu w celu załączenia blokady, po chwili doszło do zderzenia z pojazdem marki

F. (...). Wywody obrońcy w zakresie stanu nawierzchni wjazdu na teren budowy związane próbą podważenia oceny zeznań świadka L. L. finalnie nie miały żadnego znaczenia zwłaszcza gdy wziąć pod uwagę fakt, iż to oskarżony po rozpoczęciu manewru skrętu w lewo przekroczył oś jezdni i nagle zatrzymał pojazd w celu załączenia blokady i wtedy doszło do uderzenia przez pojazd marki F. (...) kierowany przez pokrzywdzonego. Nagłe zatrzymanie na sąsiednim pasie ruchu niewątpliwie zaskoczyło kierującego pojazdem marki F. (...). Przewidzenie takiego zachowania jest trudne nawet przy zachowaniu zasady ograniczonego zaufania (pkt 1 e).

W ocenie Sądu Okręgowego oskarżony jeszcze przed rozpoczęciem wykonania manewru skrętu w lewo na teren budowy pozostając na swoim pasie

ruchu mógł załączyć przedmiotową blokadę. Z akt sprawy, w szczególności z dokumentacji fotograficznej miejsca zdarzenia nie wynika, aby oskarżony nie mógł ocenić stanu nawierzchni wjazdu na przedmiotowy plac budowy przed rozpoczęciem skrętu w lewo, zwłaszcza gdy warunki atmosferyczne w chwili zdarzenia były bardzo dobre, wjazd nie osłonięty żadną przeszkodą (np. krzewami, drzewami itp.), a ocena wjazdu była możliwa z kabiny kierowcy pojazdu, gdy wziąć pod uwagę gabaryty ciągnika siodłowego M.. Ponadto znajdując się już na przeciwnym pasie ruchu oskarżony nie obserwował należycie sytuacji na drodze zajmując się oceną stanu nawierzchni wjazdu oraz załączeniem blokady. Ewidentnie świadczy to również o braku wyobraźni oskarżonego pomimo jego 7- letniego doświadczenia w zawodzie kierowcy. Takie zachowanie na drodze kierującego pojazdem ciężarowym z ładunkiem jest naganne i niedopuszczalne, zwłaszcza gdy oskarżony jest kierowcą zawodowym. W tych okolicznościach wywody obrońcy w zakresie błędnych wniosków związanych z faktem, iż oskarżony jest kierowcą zawodowym są nietrafione, a ustalenia Sądu Rejonowego prawidłowe. To właśnie od kierowcy zawodowego należy wymagać większej możliwości przewidywania zdarzeń i ich konsekwencji (pkt 1 d).

Wykonując manewr skrętu w lewo oskarżony powinien zachować szczególną ostrożność ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać zgodnie z treścią art.

22 ust. 1 i 4 ustawy prawo o ruchu drogowym. Warunkiem sprostania obowiązkowi szczególnej ostrożności, nałożonemu na uczestnika ruchu drogowego w sytuacjach wskazanych w ustawie, jest nieustająca obserwacja sytuacji na drodze, umożliwiająca percepcję wszystkich zmian i odpowiednie dostosowanie się do nich (por. postanowienie SN z 12 sierpnia 2009 r., V KK 34/09, wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 17 czerwca 2014 r. VI Ka 272/14). Do obowiązków wchodzących w skład szczególnej ostrożności podczas manewru zmiany kierunku lub pasa ruchu należą m.in.: odpowiednia technika jazdy oraz obserwacja otoczenia. W niniejszej sprawie niewątpliwie oskarżony nie zachował szczególnej ostrożności wymaganej nie tylko przepisami prawa, ale także doświadczeniem życiowym, a w sytuacji oskarżonego również doświadczeniem zawodowym.

Także ocena zeznań świadka L. L., którą kwestionuje obrońca, w zakresie utwardzonego wjazdu na teren budowy, a tym samym braku przeszkód wjazdu na teren budowy dokonana przez Sąd pierwszej instancji była prawidłowa, zwłaszcza gdy wziąć pod uwagę dokumentację zdjęciową miejsca zdarzenia z której wynika, iż wjazd rzeczywiście mógł być utwardzony ((...)) (pkt. 1 e).

Przechodząc do oceny zarzutów związanych z nieprawidłową oceną opinii biegłego pisemnej jak i uzupełniającej w kontekście opinii prywatnych należy stwierdzić, że są niezasadne (pkt 1 c, 2). Obrońca nie podniósł żadnych argumentów,

które podważyłyby ocenę dokonaną przez Sąd pierwszej instancji. Pozyskane w sprawie opinie w pełni spełniały wymogi art. 201 kpk i nie były dotknięte żadnym z mankamentów, które podnosi obrońca w apelacji sprowadzając w istocie do własnej oceny znajdujących się w sprawie opinii. Ocena opinii biegłych oceniania i analizowana może być jedynie w zakresie jej logiczności i poprawności wnioskowania, zgodnego z zasadami rozumowymi, a nie z pozycji wartościowania pewnych poglądów panujących w dziedzinie wiedzy, którą ci biegli reprezentują (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 1971 r., III KR 18/71). Dodatkowo wskazać należy, że jeżeli opinia biegłego jest pełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka nie jest przekonywująca dla stron, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2017 r., III KK 421/16). W opinii uzupełniającej biegły stanowczo podtrzymał swoje ustalenia z opinii głównej oraz w sposób jasny, pełny, logiczny i zrozumiały ustosunkował się do zarzutów obrony, jak również opinii prywatnej. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 28 stycznia 2014 r. o sygn. II AKa 431/13 uznał, że kwestie związane z opiniami biegłych należy rozważać na tle art. 201 kpk i nie powinno się stosować art. 170§2 kpk, gdyż mogłoby to prowadzić do sytuacji, że strona niezadowolona z opinii biegłego mogłaby, raz po raz, żądać powołania kolejnych biegłych, aż któryś z nich złożyłby opinię wykazującą to, co strona zamierza udowodnić. Sąd w ramach swobodnej oceny

dowodów może spośród kilku sprzecznych opinii przyjąć tę, która odpowiada wymaganiom formalnym i na jej podstawie stwierdzić okoliczności mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2006 r., sygn. III KK 294/05).

Biegły zarówno w opinii głównej, jak i ustnej uzupełniającej wskazał, że bezpośrednią przyczyną wypadku drogowego było wymuszenie pierwszeństwa przejazdu przez oskarżonego, a D. Z. nie przyczynił się do wypadku i nie miał możliwości uniknięcia zderzenia z pojazdem ciężarowym. Ponadto rzeczowo, logicznie oraz spójnie odniósł się do opinii prywatnej przedłożonej przez obrońcę oskarżonego. W zakresie sposobu obliczenia prędkości pojazdu pokrzywdzonego w opinii prywatnej biegły wskazał na przyjęcie wysokiego opóźnienia hamowania na poziomie $8,9 \text{ m/s}^2$ oraz wartość prędkości zderzeniowej ustalonej na podstawie wartości wskazówki prędkościomierza (70 km/h), co wpłynęło na końcowy błędny wynik ustalenia prędkości pojazdu marki F. (...) na poziomie 120 km/h. Dalej biegły opiniując wskazał, iż przyjęcie prędkości zderzeniowej posługując się wartością wskazówki prędkościomierza jest niemiarodajne i niepolecane, ponieważ na skutek zderzenia samochodów występują różne siły, które oddziałują także na wskazówkę prędkościomierza i jej powypadkowe położenie jest mało wiarygodne. Przyjęta w opinii prywatnej prędkość zderzeniowa na poziomie 70 km/h jest zawyżona, gdyż zdjęcie powypadkowe samochodu osobowego, wskazuje, że kabina

kierowcy, nie uległa deformacji, a obrażenia kierującego, które przy zderzeniu z prędkością 70 km/h powinny być wyższe. Co ważne nawet przy założeniu, jak chce tego obrońca, że pokrzywdzony poruszał się z prędkością 120 km/h biorąc pod uwagę panujące na drodze bardzo dobre warunki atmosferyczne, porę dzienną, brak zachmurzenia, suchą nawierzchnię, prosty odcinek drogi nie było możliwości, aby oskarżony przy dobrej obserwacji drogi nie zauważył pojazdu marki F. (...). W tych okolicznościach Sąd Rejonowy prawidłowo oparł swoje ustalenia na opiniach biegłego sądowego głównej jak i ustanej uzupełniającej prawidłowo ustalając okoliczności zdarzenia z dnia 25 września 2020 r.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzut naruszenia art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. art. 4 kpk również jest niezasadny. Sąd Rejonowy ustalił, że pokrzywdzony nie miał zapięty pasów bezpieczeństwa, ale nie znalazło to odzwierciedlenia w represji karnej, w kontekście wniosku opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej związanego z wpływem braku zapięcia pasów bezpieczeństwa na rozmiar doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń ciała (pkt 3). Okoliczność braku zapięcia pasów bezpieczeństwa przez pokrzywdzonego, a przez to wpływu na doznane obrażenia ciała i przyczynienia się do wypadku została podniesiona w związku z zarzutem naruszenia art. 7 kpk w pkt 1 b. Są to jednak dwie odrębne kwestie, ponieważ brak zapięcia pasów bezpieczeństwa nie miał wpływu ani na tor poruszania

się pojazdu pokrzywdzonego ani podjęty przez niego manewr hamowania w celu uniknięcia zderzenia z pojazdem oskarżonego, którego zachowanie było jedyną i bezpośrednią przyczyną zdarzenia z dnia 25 września 2020 r. Dodatkowo ze sporządzonej w sprawie opinii biegłego głównej i uzupełniającej wynika wprost, iż pokrzywdzony w żaden sposób nie przyczynił się do zaistnienia wypadku, poruszał się prawą stroną jezdni z prędkością około 94,3 km/h, a przekroczenie dopuszczalnej administracyjnie prędkości (90 km/h) o 4,3 km/h nie miało wpływu na powstanie przedmiotowego zdarzenia.

W prawie karnym przyjmuje się, iż jeżeli zaistniałe u pokrzywdzonego uszkodzenie ciała jest następstwem kolizji drogowej spowodowanej przez sprawcę to tego związku ani nie przerywa, ani nie zmienia włączenie się innej przyczyny potęgującej lub mogącej potęgować skutki czy zakres tychże uszkodzeń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2002 roku sygn. IV KK 289/02). W związku z tym to, że pokrzywdzony w chwili wypadku nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa nie może ekskulpować sprawcy i rzutować na kwalifikację prawną czynu, bowiem stojąc na gruncie koncepcji tzw. obiektywnego przypisania skutku obrażenia jakich doznał pokrzywdzony są następstwem zachowania oskarżonego, który nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pokrzywdzonemu.

Tym samym niezasadny okazał się również zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego

w zakresie zakwalifikowania czynu przypisanego oskarżonemu jako występku z art. 177 § 2 kk, podczas gdy w ocenie skarżącego powinien być zakwalifikowany z art. 177 § 1 kk. Wbrew wywiodom skarżącego prawidłowo doszło do ustalenia, że oskarżony swym działaniem wypełnił znamiona art. 177 § 2 kk. Do wyprowadzenia takich wniosków uprawniały sąd merytoryczny zgromadzone w sprawie dowody, w tym sporządzone opinie biegłych w sprawie, które zostały poddane prawidłowej i wnikliwej analizie i ocenie sądu meriti pod kątem czynienia na ich podstawie prawidłowych ustaleń w sprawie.

Niezasadność zarzutów związanych ze sferą oceny zgromadzonego materiału dowodowego skutkowałą również niezasadnością błędu w ustaleniach faktycznych, który ma charakter wtórny sprowadzający się w istocie do zanegowania sprawstwa oskarżonego. Analiza całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, pozwala stwierdzić, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanego mu czynu z art. 177 § 2 kk. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 30 lipca 2015 r., sygn. II AKa 171/15 słusznie uznał, że jeśli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych. Stanowisko przedstawione w tym orzeczeniu aprobuje także Sąd Okręgowy w Siedlcach, stwierdzając, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd pierwszej instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające

pełne, mocne oraz logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne.

Zarzut rażącej niewspółmierności okazał się zasadny jedynie w odniesieniu do zastosowanego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. O ile Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił wszystkie dyrektywy wymiaru kary, jak również nawiązki to w zakresie środka karnego nie nadał im odpowiedniej rangi orzekając błędnie zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat.

Biorąc pod uwagę zasadnie podnoszoną przez obrońcę w apelacji okoliczność niezapięcia pasów, co miało wpływ na zwiększenie rozmiar obrażeń ciała pokrzywdzonego, należy stwierdzić, że w tym zakresie należało złagodzić wymiar środka karnego do 1 roku, kierując się potrzebą zmniejszenia represji karnej wobec oskarżonego. Z opinii biegłego z zakresu medycyny sporządzonej w sprawie, jak również opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków wynika, iż na skutek niezapięcia pasów bezpieczeństwa obrażenia ciała pokrzywdzonego były znacznie rozleglejsze. Biegły z zakresu medycyny w sporządzonej opinii stwierdził, że gdyby pokrzywdzony w chwili uderzenia miał zapięte pasy bezpieczeństwa najprawdopodobniej doszłoby jedynie od uraz powłoki klatki piersiowej,

|a w skrajnym przypadku do złamania żeber, mostka oraz do stłuczenia powłoki brzusznej. Tym nie mniej

należy stanowczo podkreślić, iż główną przyczyną całego zdarzenia było wymuszenie pierwszeństwa przejazdu podczas wykonywania manewru skrętu w lewo przez oskarżonego, co nie powinno budzić żadnych wątpliwości. Właśnie naruszenia podstawowej zasady w ruchu drogowym przemawiało za orzeczeniem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutu rażącej niewspółmierności

w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary roku pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej na okres próby wynoszący trzy lata, wysokości grzywny oraz nawiązki zasądzonej na rzecz pokrzywdzonego D. Z.. Orzekając kary zarówno pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, jak również grzywny Sąd pierwszej instancji prawidłowo uwzględnił dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53 kk bacząc, by ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy sprawcy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które winna osiągnąć kara, jak również potrzeby wynikające z dyrektywy prewencji ogólnej. Sąd wymierzając karę powinien zwrócić uwagę na właściwości i warunki osobiste sprawcy takie jak wiek czy dotychczasowa niekaralność. Wymierzając oskarżonemu kary pozbawienia wolności oraz grzywny, Sąd Rejonowy uwzględnił wszystkie okoliczności, zarówno te przemawiające na korzyść sprawcy, jak też te obciążające go, nie pominął także żadnej z przytoczonych powyżej okoliczności zawartych w

art. 53 kk, a także właściwie zważył stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynu. Orzeczona kara uwzględnia także cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Przechodząc do oceny zasądzonej wyrokiem nawiązki należy zwrócić uwagę, iż wysokość orzeczonej na podstawie art. 46 § 2 k.k. nawiązki winna być miarkowana z uwzględnieniem rozmiaru szkód, ale szczególnie rozmiaru krzywdy wyrządzonej pokrzywdzonemu, ocenianej zwłaszcza przez pryzmat obiektywnych doznań ofiary przestępstwa, sposobu działania sprawcy, jak również tego, jaki wpływ na stan psychiczny osoby pokrzywdzonej wywołało znalezienie się w sytuacji ofiary przestępstwa właśnie. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku słusznie podkreślił, że przedmiotowy wypadek spowodował nieodwracalne skutki zarówno dla zdrowia jak i dalszego życia pokrzywdzonego D. Z.. Ze zdrowej i w pełni sprawnej osoby stał się zależną od innych, zdaną na pomoc i opiekę osób trzecich. Sąd Okręgowy zdaje sobie sprawę, że tak naprawdę żadna kwota nie jest w stanie zrekompensować skutków przedmiotowego wypadku, a tym samym krzywdy i cierpienia, której pokrzywdzony doznał w wyniku działania oskarżonego. Natomiast wymiar ewentualnego zadośćuczynienia z pewnością będzie miał swoje przełożenie w ramach postępowania ubezpieczeniowego, czy procesu cywilnego, gdzie sytuacja życiowa i zdrowotna pokrzywdzonego będzie wnikliwie badana. Zasądzona kwota nawiązki zabezpieczy najpilniejsze potrzeby pokrzywdzonego jednocześnie nie

zamykając drogi do dochodzenia pozostałych świadczeń na drodze postępowania cywilnego. Zasądzona nawiązka pozwoli także samemu oskarżonemu na zrozumienie konsekwencji swojego zachowania i będzie stanowiło również dolegliwość odczuwaną finansowo.

Reasumując, orzeczone przez Sąd pierwszej instancji kary, nawiązka oraz zmodyfikowany wymiar środka karnego spełnią również cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej albowiem łagodniejszy wymiar kar i nawiązki stanowiłby nadmierną pobłażliwość, doprowadzając oskarżonego, ale również społeczeństwo do przekonania o jego bezkarności.

Wniosek

Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie kary i jej wymierzenie w granicach dolnego ustawowego zagrożenia wynikającego z art. 177§1 kk, niestosowanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów oraz nieorzeczenie nawiązki.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Niezasadność zarzutów skutkowałą niezasadnością wniosku. Sąd Okręgowy uwzględnił jedynie zarzut w zakresie rażącej niewspółmierności orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, co skutkowało złagodzeniem orzeczonego zakazu

do 1 roku przy uwzględnieniu okoliczności braku zapięcia pasów bezpieczeństwa przez pokrzywdzonego.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z 8 września 2021 r. sygn. akt II K 305/21 utrzymany w pkt I, II, IV- VIII.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec nieuwzględnienia zarzutów wyrok został utrzymany w mocy w pkt I, II, IV- VIII.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z 8 września 2021 r. sygn. akt II K 305/21 został zmieniony w pkt III w zakresie złagodzenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 1 roku.	

Zwiężle o powodach zmiany	
Częściowe uwzględnienie okoliczności podniesionych przy zarzucie rażącej niewspółmierności środka karnego skutkowało złagodzeniem orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwiężle o powodach uchylecia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III, IV	Na podstawie art. 636§1 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.). Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. Z. reprezentującej pokrzywdzonego D. Z. 840 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 400 złotych tytułem częściowej opłaty (apelacja obrońcy oskarżonego została uwzględniona w niewielkiej części), zwalniając od pozostałej części kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa, mając na uwadze, że oskarżony osiąga dochód w postaci emerytury i jest w stanie uregulować należności sądowe.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z 8 września 2021 r. sygn. akt II K 305/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej		

	czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana